

Сѣкашъ, това бѣха невидимитѣ златни нижки, що свързваха сърдцата имъ...

Сѣкашъ, бѣха купнежитѣ имъ единъ по другъ, прѣзрѣли пропастьта... и надъ отвѣсната ѝ тъмна и страхотна пропастьтѣ бѣха прострѣли прѣсти да се докоснатъ...

Любовъта имъ като да бѣше се прѣвъплотила въ златенъ мостъ...

И тѣ гледаха и... и не вѣрваха...

Ала бѣха ли по силни отъ любовъта?

Блѣда усмивка бѣше за тѣхъ и смъртъта...

Радостни тѣ прострѣха рѣцѣ единъ къмъ другъ... Нѣкаква невидима сила ги тласкаше по моста надъ пропастьта...

Неудържимо тупаха сърдцата имъ... Замъгли се разумътъ... Погледътъ се прихлюпи... Тѣ се носѣха по моста въ шеметенъ захласъ...

И въ грѣмъ се слѣха устни...

Ала въ тоя мигъ синкавъ пламъкъ ги обви... И прѣзъ него изхвъркна птичка, синя птичка... А тѣ изгорѣха ведно съ моста... Прѣвърнаха се въ ефиръ...

И днесъ стърчатъ като братя близнаци замъцитѣ край пропастьта...

Нѣмаше дѣвойката и момъка...

Стърчатъ нѣми замъцитѣ...

А салъ прѣзъ кървави утра идва синя птичка да пѣе надъ пропастьта...

И пѣсенъта ѝ е радостна, бѣзгрижна... Тя пѣе за постигнатия блѣнъ...

Русе, 1920 г.

